

यस अध्यायका मूल पदहरू प्रेरित २:१-४, यूहन्ना १४:१६, प्रेरित २:५-१३, योएल २:२८-३२, प्रेरित २:२२-३९ र भजन ११०:१-३।

यस अध्यायको मूल सार पद: "यही येशूलाई परमेश्वरले मृत्युबाट बौरि उठाउनुभएको थियो। त्यसको प्रतक्ष्यदर्शी हामीहरू सबै छौं। उहाँलाई उचालेर परमेश्वरले आफ्नो दाहिने हातमा ससम्मान आसिन गराउनुभयो। परमेश्वरबाट उहाँले पवित्र आत्माको प्रतिज्ञा पाउनुभएको थियो। त्यही पवित्र आत्मा खन्याइनुभएको तपाईंहरूले देख्न र सुन्न सक्नुभएको छ।" (प्रेरित २:३२,३३ रूपान्तरित)।

पेन्टिकोस्ट भन्ने शब्द ग्रीक भाषा पेन्टकोस्टे (*pentēkostē*)बाट आएको हो। यो यहूदीहरूको हप्तौंसम्म चल्ने पर्वको नाउँ हो (प्रस्थान ३४:२२)। यसलाई अगौटे फलको पर्व पनि भनिन्छ (गन्ती २८:२६)। पेन्टिकोस्ट भन्ने शब्दको अर्थ पचासौं हो। यो पर्व जौको बाला चढाइएको पचासौं दिनदेखि निस्तार चाडको पहिलो दिन सम्म भोजभतेर गरेर मनाइन्छ। जब इस्राएलीहरूले फसल वा बाली भित्रिएको समयमा अगौटे फल परमेश्वरकहाँ त्यस दिनमा ल्याउँछन् तब तिनीहरू आनन्द मनाउँदै उहाँलाई धन्यवाद दिएर खुशियाली मनाउथे (प्रस्थान ३४:२२)।

इसाई चर्चमा यो पर्वलाई आत्मिक बाली भित्राइएको प्रतीकको रूपमा लिइनु उपयुक्त देखिन्छ। यस बेला पहिला कहिल्यै नभएको पवित्र आत्माको महाशक्ति प्रसस्तमात्रामा चेलाहरूलाई खन्याइएको थियो। त्यसको फलस्वरूप एकै दिनमा तिन हजार मानिसहरूले बप्तिस्मा लिएका थिए (प्रेरित २:४१)। येशू स्वर्गमा जानुभइ उहाँलाई उच्च पदमा आसन ग्रहण गर्नुहुँदा अचानक अलौकिक ढङ्गले पवित्र आत्मा चेलाहरूमाथि खन्याइएको थियो। त्यसको फलस्वरूप ती नगन्य, साधारण र नपत्याउने गालिलीहरू येशूप्रति दृढ विश्वास र साहसले भरिपूर्ण भइ उत्साहित मानिसहरू भएर तिनीहरूको जुनी नै परिवर्तन भएको थियो। तिनीहरूको जीवनको सबै क्षेत्रहरूमा आमूल परिवर्तन आएको थियो।

पेन्टिकोस्टको समयलाई प्रायजसो चर्चको जन्मदिन भनेर सम्बोधन गरिन्छ। यसै दिनमा येशूका अनुयायीहरू वा भक्तहरूले चाहे यहूदी वा अयहूदी

हुन् यस पृथ्वीमा परमेश्वरको नयाँ समुदाय वा समाज हुने वैधानिकता पाएका थिए। अर्थात् त्यस दिनमा येशूका भक्तहरू संसारका अरू कुनै आस्थाहरूमा छुट्टै पहिचान लिएर खडा हुनपुगेका थिए।

१. पवित्र आत्माको आगमन

येशूको आज्ञा अनुसार यरुशलेममा विश्वासीहरू जम्मा भए। तिनीहरू पवित्र आत्मा आउनुहुनेछ भन्ने प्रतिज्ञाको प्रतिक्षामा थिए। भित्री हृदयदेखि पश्चाताप गरि, प्रार्थना र प्रशंसा गर्दै सबै जना एकमत भएर भेला भइरहेका थिए। जब समय आयो तब सबै जना मिलेर एकै ठाउँमा जम्मा भएका थिए भनेर प्रेरित २:१ले बताउँछ। तिनीहरू सायद ती तिनै १२० जना प्रेरित र महिला विश्वासीहरू जम्मा भएका थिए जुन प्रेरित १ले बताउँछ। तर जब समय आयो तब तिनीहरू ठूलो सार्वजनिक स्थानमा भेला भएका हुनसक्छन् (प्रेरित २:६-१३)।

त्यहाँ के अलौकिक तत्वहरू पनि समावेश भएका थिए? हेर्नुहोस्: “१ जब पेन्तिकोसको दिन आयो, तिनीहरू सबै एकै ठाउँमा भेला भएका थिए। २ अनि स्वर्गबाट अचानक ठूलो बतासको झोक्काजस्तै एउटा आवाज आयो, र तिनीहरू बसेको पूरा घरै भरिदियो। ३ आगोका जिब्राहरूजस्ता तिनीहरूकहाँ देखा परे, र भाग-भाग भएर तिनीहरू हरेकमाथि बसे।”

ती विश्वासीहरूको बीचमा जुन घटना भयो त्यो अचानक र तिब्र गतिमा भएको थियो। पहिला त स्वर्गबाट त्यहाँ प्रचण्ड हुरी बतास चलेको जस्तो आवाज आएको थियो। अनि आगोका ज्वालाहरू जिब्रो जस्तो देखापरेका थिए र त्यहाँ भेला भएका सबै विश्वासीहरूमाथि खनिएका थिए।

बाइबलमा हुरीबतास र आगोलाई थियोफानी (theophany) भनेर प्रायजसो सम्बोधन गरिएको पाइन्छ। परमेश्वरको अलौकिक प्रकटलाई थियोफानी भनेर सम्बोधन गरिएको पाइन्छ (उदाहरणमा प्रस्थान ३:२, १९:१८, व्यवस्था ४:१५)। त्यसको साथै हुरी र आगोलाई बाइबलमा परमेश्वरको आत्मालाई पनि सम्बोधन गर्न प्रयोग गरिएको पाइन्छ (यूहन्ना ३:८, मत्ती ३:११)। पेन्तिकोस्टमा भएको घटनाको मामिलामा त्यस अलौकिक प्रकटलाई जुनसुकै अर्थ लगाइएतापनि मानव मुक्तिको इतिहासमा त्यसले विशेष भूमिका खेलेको ठान्नुपर्दछ। प्रतिज्ञा गरिएको पवित्र आत्मा खनिएर मुक्तिको सुसमाचार कुनै विशेष जाति वा राष्ट्रमा सिमित नभएर सारा

संसारका सबै भाषा, लिङ्ग र जातिको निमित्त हो भनेर विशेष सन्देशको परिचय दिएको थियो।

त्यसको अर्थ पवित्र आत्मा केवल त्यस बेलामात्र प्रकट भएको भन्ने चाहिँ होइन। पवित्र आत्मा सृष्टिको सुरुदेखिनै सक्रिय हुनु भएको थियो। पुरानो करारमा परमेश्वरका जनहरूलाई विभिन्न तरिकाले पवित्र आत्मा प्रकट हुनु भएको थियो। तर यसरी पर्याप्त वा पूर्ण तरिकाले पहिला कहिल्यै पनि भएको थिएन। “बाइबलका आत्मिक पुर्खाहरूको युगमा पवित्र आत्मा प्रायजसो कुनै न कुनै ठोस रूपमा प्रकट हुनु भएको थियो। तर यसरी पूर्ण र पर्याप्तरूपमा पहिला कहिल्यै पनि भएको थिएन। अब मुक्तिदाताको आदेशलाई पालन गर्न पुगेका चेलाहरूले त्यस पवित्र आत्माको बरदानमा आफूहरूलाई सुम्पे, अनि स्वर्गमा खीष्टले तिनीहरूको निमित्त थप पहल गर्नुभएको थियो। आफ्ना जनहरूलाई उहाँमाथि विश्वास गरेको कारणले पवित्र आत्माको बरदान खन्याउने दावी उहाँले गर्न पुग्नुभएको थियो।”-एलेन जी हाइट, *द आक्ट्स अफ आपोस्टल्स*, पृ. ३७बाट रूपान्तरित।

मसीहको आगमनसाथै पवित्र आत्मा आउनु हुनेछ भनेर बप्टिस्मा दिने यूहन्नाले भविष्यवाणी गरेका थिए (लूका ३:१६सँग प्रेरित ११:१६ तुलना गर्नुहोस्)। पवित्र आत्माको मामिलामा प्रभु येशू आफैले धेरैपल्ट सम्बोधन गर्नुभएको थियो (लूका २५:४९, प्रेरित १:८ आदि)। आफ्ना विश्वासी वा भक्तहरूमा पवित्र आत्मा खनिनको निमित्त परमेश्वरको सामु येशूले गर्नुभएको त्यो पहिलो पहल थियो (यूहन्ना १४:१६,२६, १५:२६)। पेन्टिकोस्टको समयमा येशूले गर्नुभएको पहलको बाचा पूरा भएको थियो।

हुन त, पेन्टिकोस्टमा पवित्र आत्मा खनिनुभएको विशेष घटनाले येशूले क्रुसमा विजय पाउनुभएको र उहाँलाई स्वर्गमा स-सम्मान आशिन गरिएको प्रमाण दिन्छ तर विश्वासीहरूको जीवनमा निरन्तररूपमा पवित्र आत्माले भरिपूर्ण भएको अनुभव गरिरहनु अति आवश्यक छ (प्रेरित ४:८,३१, ११:२४,१३:९,५२ र एफिसी ५:१८ आदि)।

तपाईंको जीवनमा पवित्र आत्माले काम गरिरहनुभएको छ भन्ने के प्रमाण छ?

२. विभिन्न भाषा बोल्ने बरदान

प्रेरितहरूले बोल्दा विभिन्न देशका मानिसहरूले आआफ्नै भाषामा बुझ्ने क्षमता पाएका थिए भनेर प्रेरित २:४ले बताउँछ। प्रेरितहरूको बोलीमा विभिन्न

भाषाहरू निस्किएका बरदानले पवित्र आत्माको अलौकिक वा दिव्य शक्ति प्रकट भएको पुष्टि हुन्छ । खाइएको थियो। यो बरदानको प्रकट पवित्र आत्माले दिनुहुने अरू धेरै बरदानहरूमध्ये एक थियो (प्रेरित १०:४५,४६, १९:६)। भविष्यवाणी बोल्ने बरदान (प्रेरित ११:२८), दिव्यदर्शन वा सपनामा परमेश्वरको सन्देश पाउने बरदान (प्रेरित ७:५५), प्रेरणादायी वचन बोल्ने बरदान (प्रेरित २:८,२८:२५), निको पार्ने बरदान (प्रेरित ३:६,१२, ५:१२,१६) र सेवाको निमित्त योग्य बनाउने बरदान (प्रेरित ६:३,५) सबै पवित्र आत्मकै अलौकिक शक्तिले काम गरेको हो भनि पुष्टि हुन्छ ।

पेन्टिकोस्टमा अन्य भाषा बोल्ने बरदानले पवित्र आत्माको उपस्थिति भएर कुनै विशेष वा अत्यन्त महत्त्वपूर्ण प्रमाण भएको देखाइएको थिएन। तर चर्चद्वारा सुसमाचार सुनाउने विश्वव्यापी लक्ष्यको उद्घाटन भएको त्यस अलौकिक घटनाले देखाएको थियो। प्रेरित १:८मा सारा संसारमा सुसमाचार सुनाउने काम गर्न अन्य भाषा बोल्ने बरदानको आवश्यकता थियो। त्यसको अर्थ, सारा संसारमा भएका विभिन्न सांस्कृतिक र विभिन्न भाषाका तगारोहरू तोड्नु पर्छ। जसले गर्दा प्रेरितहरूले जे बोलेका थिए सो सुनेर बुझ्ने खुबीको आवश्यकता मानिसहरूमा भएको थियो।

प्रेरितहरूले बोल्दा त्यसबेलाका विभिन्न बिदेशी भाषाहरू बोलेका थिए भन्ने प्रमाण प्रेरित २:५-१२ले कसरी बताउँछ? हेर्नुहोस्, "५ स्वर्गमुनि भएको हरेक देशबाट ईश्वरभक्त यहूदीहरू त्यस बेला यरूशलेममा बसेका थिए। ६ तब यो आवाज सुनेर भीड जम्मा भयो। तिनीहरू आश्चर्यचकित भए, किनकि हरेकले आफ्नो-आफ्नो भाषामा तिनीहरू बोलिरहेका सुनियो। ७ तिनीहरू सबै आश्चर्यचकित भए, र अचम्म मानेर भन्न लागे, "के यी बोल्नेहरू सबै गालीलीहरू होइनन् र? ८ त कसरी तिनीहरू हरेकले हाम्रा आफ्ना मातृभाषामा बोलेको हामी सुन्छौं? ९ हामीहरू यहाँ पार्थीहरू, मादीहरू र एलामीहरू, र मेसोपोटामियाका, यहूदियाका, कापाडोकियाका, पोन्टस र एशियाका बासिन्दाहरू छौं। १० अनि फ्रिगिया, पामफिलिया, मिश्र र कुरेनीमा पर्ने लिबियाका कतिपय क्षेत्रहरू र रोमबाट आएका यहूदी र यहूदी मत मान्नेहरू दुवै छौं, ११ क्रेटका बासिन्दाहरू र अरबीहरू पनि छौं, अनि हामी आ-आफ्ना भाषामा परमेश्वरका महान् कार्यहरूको चर्चा तिनीहरूले गरिरहेका सुन्दैछौं।"

प्रथम शताब्दीमा आठदेखि दशलाखजति यहूदीहरू संसारभरि फैलिएका थिए भन्ने अनुमान छ। त्यसको अर्थ त्यस समय यहूदिया वा इस्रायलभन्दा बाहिर कमसेकम ६० प्रतिशत यहूदीहरू छरिएका थिए भनेर देखाउँदछ।

चाडको निम्ति भेला भएका विदेशबाट आएका यहूदीहरूले त्यसबेलाको इस्रायलमा बस्ने यहूदीहरूले बोल्ने आरमिक वा हिब्रू भाषा बोल्न सकेका थिएनन्।

विभिन्न देशहरूबाट आएका यहूदीहरूले आफूहरू रहेका र बोलेका देशका भाषामा सुसमाचार सुन्ने अवसर पाएर येशूमा विश्वास गर्न पुगेका थिए भन्ने कुरामा कसैको दुईमत छैन। प्रेरितहरूले त्यसबेलाको विदेशीभाषाहरू बोलेका थिए तर उत्तेजित भएर कसैले नबुझ्ने तिनीहरूले बोलेका थिएनन्। प्रेरितहरूले बोलेका बोली ग्रीक भाषामा डायलेक्टोस (dialektos) भनेर सम्बोधन गरिएको छ (प्रेरित २:६,८) त्यसको अर्थ राष्ट्र वा क्षेत्रको भाषा हो (प्रेरित २१:४०,२२:२, २६:१४सँग तुलना गर्नुहोस्। यो स्पष्ट छ कि तिनीहरू सबैले बुझ्ने विभिन्न भाषाहरू बोलिरहेका थिए। केही घन्टा अघि सम्म ती गालिलका साधारण मानिसहरूले नजानेका भाषाहरू अब बोलेका थिए भन्ने कुरोले सबैलाई अत्यन्त आश्चर्यचकित पारेको थियो। तर स्थानीय यहूदीहरूले नबुझेका भाषामा जब प्रेरितहरूले बोलेको देखे तब ती चेलाहरू रक्सीले मातेका थिए भनेर ती यहूदीहरूले आपत्ति जनाएका थिए। आफूहरूले नबुझेको भाषामा ती चेलाहरूले बोल्दा तिनीहरू अर्थ न बर्थको भाषामा बोलेर बरबराएको भनेर ती स्थानीय यहूदीहरूले ती चेलाहरूलाई दोषी ठहर्‍याइएका थिए। प्रेरित २:१३ले उल्लेख गर्दछ, "कतिले तिनीहरूलाई मजाक गर्दै भने, 'ए, तिनीहरू त धेरै रक्सी खाएर मातेका रहेछन्'" (प्रेरित २:१३ रूपान्तरित)।

ती यहूदीहरूकै आँखाको अगाडि परमेश्वरको शक्तिशाली काम प्रकट भइरहेको थियो, तैपनि ती चेलाहरू रक्सीले मातेका थिए भनेर मानिसहरूले सोचेका थिए। हामी आफै पनि आत्मिक रूपमा अन्धा नहुन कसरी चनाखो हुने?

३. पत्रुसले सम्बोधन गर्दछन्

पत्रुसले चेलाहरूको जीवनमा तत्काल के भएको थियो भनेर व्याख्या गर्न तिनीहरू रक्सीले मातेका थिए भन्ने आरोपलाई असहमति जनाउने अवसरलाई प्रयोग गरेका थिए। पत्रुसले गरेको सम्बोधनमा प्रथमतः उनले धर्मशास्त्रलाई औँल्याएका थिए (प्रेरित २:१६-२१)। तिनीहरूमा खनिएको पवित्र आत्मा भविष्यवाणी मुताविक भएको थियो भनेर यहूदी भिडलाई पत्रुसले सम्झाएका थिए। (प्रेरित २:१३-२१ "१३ तर अरूहरूले हाँसो गरेर भने, "तिनीहरू नयाँ मद्यले मातेका छन्।" १४ तर पत्रुसले एघार जनासँग खडा

भएर उच्च स्वरमा तिनीहरूलाई भने, “यहूदियाका मानिस हो, र यरूशलेमका जम्मै बासिन्दाहरू, तपाईंहरूलाई यो कुरा थाहा होस्, र मेरा कुरा सुन्नुहोस्। १५ किनभने तपाईंहरूले ठान्नुभएझैं यिनीहरू मातेका छैनन्, किनकि अहिले बिहानको नौ मात्र बजेको छ। १६ तर योएल अगमवक्ताद्वारा भनिएको कुरा यही हो, १७ ‘आखिरी दिनहरूमा यस्तो हुनेछ भनी परमेश्वर भन्नुहुन्छ, म सबै मानिसहरूमाथि मेरा आत्मा खन्याइदिनेछु, र तिमीहरूका छोराहरू, र तिमीहरूका छोरीहरूले अगमवाणी बोल्नेछन्, र तिमीहरूका युवकहरूले दर्शन देख्नेछन्, र तिमीहरूका बूढापाकाहरू स्वप्नदर्शी हुनेछन्। १८ हो, म आफ्ना दास-दासीहरूमाथि ती दिनमा मेरा आत्मा खन्याइदिनेछु, र तिनीहरूले अगमवाणी बोल्नेछन्। १९ माथि आकाशमा म अचम्मका काम र तल पृथ्वीमा चिन्हहरू देखाउनेछु, अर्थात् रगत, आगो, र धूवाँको मुस्तो। २० परमप्रभुको महान् र गौरवमय दिन आउन अगाडि सूर्य अन्धकारमा र चन्द्र रक्तमा परिवर्तन हुनेछन्। २१ अनि जसले परमप्रभुको नाउँ लिनेछ, त्यसले उद्धार पाउनेछ।’

योएल २:२८सँग प्रेरित २:१७ तुलना गर्दा योयलको भविष्यवाणी पूरा भएको थियो भनेर पत्रुसले कसरी बुझेका थिए? हेर्नुहोस् योएल २:२८ र प्रेरित २:१७ "२८ “त्यसपछि म मेरा आत्मा सबै मानिसमाथि खन्याउनेछु। तिमीहरूका छोराछोरीहरूले अगमवाणी बोल्नेछन्। तिमीहरूका बूढा मानिसहरू स्वप्नदर्शी हुनेछन्, र तिमीहरूका युवकहरूले दर्शन देख्नेछन्।” योएल २:२८ र “१७ ‘आखिरी दिनहरूमा यस्तो हुनेछ भनी परमेश्वर भन्नुहुन्छ, म सबै मानिसहरूमाथि मेरा आत्मा खन्याइदिनेछु, र तिमीहरूका छोराहरू, र तिमीहरूका छोरीहरूले अगमवाणी बोल्नेछन्, र तिमीहरूका युवकहरूले दर्शन देख्नेछन्, र तिमीहरूका बूढापाकाहरू स्वप्नदर्शी हुनेछन्।” प्रेरित २:१७।

भविष्यमा हुने मुक्तिको युग (योयल २:३२) धेरै प्राकृतिक चिन्हहरू र पवित्र आत्मा प्रसस्तमात्रामा खन्याइएर प्रकट गर्न गरिनेछन् भनेर अगमवक्ता योयलले भविष्यवाणी गरेका थिए (२८ “त्यसपछि म मेरा आत्मा सबै मानिसमाथि खन्याउनेछु। तिमीहरूका छोराछोरीहरूले अगमवाणी बोल्नेछन्। तिमीहरूका बूढा मानिसहरू स्वप्नदर्शी हुनेछन्, र तिमीहरूका युवकहरूले दर्शन देख्नेछन्। २९ ती दिनमा मेरा सेवकहरू पुरुष र स्त्रीहरू दुवैमाथि म आफ्ना आत्मा खन्याउनेछु। ३० आकाश र पृथ्वीमा म अचम्मका कामहरू देखाउनेछु, अर्थात् रगत, आगो र धूवाँका मुस्ताहरू। ३१ परमप्रभुको त्यो महान् र भयङ्कर दिन आउनुभन्दा अघि सूर्य अँध्यारोमा र चन्द्र रक्तमा परिवर्तन

हुनेछन्।" योएल २:२८-३१)। पेन्टिकोस्टमा भएको घटना भविष्यवाणी अनुसार नै पूरा भएको थियो भनेर पत्रुसले ठोकुवा गरेका थिए। यो समय इसाई इतिहासमा उल्लेखनीय मान्नुपर्छ भनेर सबैले बुझ्न भन्ने पत्रुसको चाहना थियो। तर योयलले सम्बोधन गरेको वचन र पत्रुसको सम्बोधनमा केही महत्त्वपूर्ण भिन्नता छ। योएलले आफ्नो सम्बोधनमा "त्यसपछि" (योएल २:२८) भनेर उल्लेख गरेका थिए। त्यसको अर्थ प्रायजसो भविष्यमा हुने कुरो थियो। तर जब पत्रुसले "अन्तिम दिनहरूमा वा आखिरी दिनहरूमा" भनेर सम्बोधन गर्दा (प्रेरित २:१७) मुक्तिको योजनाको अन्तिम क्रियाकलाप सुरुभयो भनेर औल्याएका थिए। पत्रुसले व्यक्त गरेका आखिरी दिनमा हुने कुराहरूको सबै विवरण त थिएन तै पनि पेन्टिकोस्टमा जे भयो त्यसले सुरुको चर्चलाई अनुमोदन गरेको प्रमाण थियो। सुरुको चर्चमा चाहिने अत्यावश्यक कदम पवित्र आत्मा खनिएर सुरु भएको थियो भनेर ती चेलाहरूले उच्च तरिकाले सोचेका थिए। संसारको अन्त कहिले हुनेछ भनेर ती चेलाहरूलाई थाहा थिएन तर छिटै हुनेछ भनेर तिनीहरू विश्वस्त भएका थिए।

सुसमाचारको बारेमा पत्रुसले सम्बोधन गर्दा मूल कुरा उनले औल्याएका थिए? हेर्नुहोस् प्रेरित २:२२-३२ "२२ "इसाएलका मानिस हो, यी कुरा सुन्नुहोस्, नासरतका येशू यस्ता व्यक्ति हुनुहुन्थ्यो, जसलाई परमेश्वरले शक्तिशाली कामहरू, अचम्मका कामहरू र चिन्हहरूद्वारा तपाईंहरूका सामुन्ने प्रमाणित गर्नुभयो। तपाईंहरूलाई थाहै छ कि परमेश्वरले तपाईंहरूका बीचमा यी कामहरू उहाँद्वारा गर्नुभएको हो। २३ परमेश्वरले ठहराउनुभएको निश्चित योजना र पूर्वज्ञानअनुसार पक्राउ पर्नुभएको यिनै येशूलाई अधर्मी मानिसहरूका हातद्वारा तपाईंहरूले क्रूसमा टाँगेर मारुनुभयो। २४ उहाँलाई परमेश्वरले मृत्युको पीडाबाट छुटकारा दिएर जीवित पार्नुभयो। किनकि मृत्युको अधीनमा उहाँ भइरहनु असम्भव थियो, २५ किनकि दाऊदले उहाँको विषयमा भन्दछन्, 'मैले प्रभुलाई सधैं मेरो सामने देखें, किनभने म नडगमगाऊँ भनेर उहाँ मेरो दाहिनेतर्फ हुनुहुन्छ। २६ यसकारण मेरो हृदय आनन्दित र मेरो जिब्रो हर्षित भयो।

यसबाहेक मेरो शरीरले पनि आशामा जिउनेछ। २७ किनकि तपाईंले मेरो प्राणलाई पातालमा छोड्नुहुनेछैन, न त तपाईंले आफ्ना पवित्र जनको शरीर कुहुन दिनुहुनेछ। २८ तपाईंले मलाई जीवनको मार्गहरू बताउनुभयो, तपाईंले मलाई आफ्नो उपस्थितिद्वारा आनन्दले गद्गद् पार्नुहुनेछ।' २९ "भाइ हो, हाम्रा पुर्खा दाऊदको विषयमा म तपाईंहरूलाई निश्चयतासाथ भन्न सक्छु, कि उनी मरे

र गाडिए, अनि आजको दिनसम्म उनको चिहान छुँदैछ। ३० यसकारण एक अगमवक्ता भएका हुनाले, उनले जान्दथिए कि परमेश्वरले शपथ खानुभएको थियो कि उनकै सन्तानबाट उनको सिंहासनमा एक जनालाई परमेश्वरले बसाल्नुहुनेछ। ३१ अधिबाटै यो देखेर उनले खीष्टको पुनरुत्थानको विषयमा भने कि उहाँ न पातालमा छोडिनुभयो, न त उहाँको शरीर नै कुह्यो। ३२ यिनै येशूलाई परमेश्वरले जीवित पार्नुभयो। यस कुराका हामी सबै साक्षी छौं।"

पेन्टिकोस्टमा भएको महत्त्वपूर्ण घटनालाई भविष्यवाणी पूरा भएको भनेर जिकिर गरेपछि पत्रुसले आफ्नो ध्यान भर्खरै घटेका येशूको जीवन, मृत्यु र पुनरुत्थानतिर फर्काउँछन्। सुसमाचारको कथामा पुनरुत्थानले निर्णायक भूमिका खेलेकोले पत्रुसले पुनरुत्थानको मामिलामा विशेष जोड दिएका थिए। येशू को हुनुहुन्छ भनेर अनुमोदन गरिएको प्रमाण नै पुनरुत्थान हो भन्ने पत्रुसको निम्ति जोशिलो उर्जा वा शक्ति थियो (प्रेरित २:२२,२७)। धर्मशास्त्र बाइबललाई नै उद्धृत गरेर पुनरुत्थानको अर्थलाई पत्रुसले आफ्नो भावनालाई प्रस्तुत गरेका थिए।

येशू खीष्ट मसीह भएको कारणले उहाँलाई मृत्युले आफ्नो काबुमा राख्न सकेको थिएन। त्यसले गर्दा, पत्रुस र नयाँ करारका सबै लेखकहरूको निम्ति येशूको पुनरुत्थान उहाँ मसीह हुनुहुन्छ भनेर देखाउने शक्तिशाली र जोशिलो प्रमाण हुनपुगेको थियो। त्यो प्रभावकारी प्रमाण तिनीहरूको निम्ति मात्र नभएर सारा इसाईहरूलाई मुक्तिको सन्देश दिने जोशिलो उर्जा हुनपुगेको छ।

हामीहरूको वरिपरि मृत्युको रजाई त छ नै। हामीहरूले हामीहरूका कतिपय प्रियजनहरूलाई गुमाएका छौं। तैपनि येशूको पुनरुत्थान हाम्रो निम्ति किन महत्त्वपूर्ण सत्य हुनपुगेको छ?

४. स्वर्गमा येशूले पाउनुभएको उच्च सम्मान

"यसैकारण परमेश्वरको दाहिने बाहुलीपट्टि उहाँ उच्च पारिनुभयो, र पिताबाट पवित्र आत्माको प्रतिज्ञा पाउनुभयो, र उहाँले यो खन्याइदिनुभएको हो, जे तपाईंहरू देख्नु र सुन्नुहुन्छ।" (प्रेरित २:३३)।

पत्रुसको भाषणको तेस्रो भागमा उनले अन्य भाषाहरूको बारेमा सम्बोधन गरेका थिए। त्यसले मानिसहरूलाई आकर्षित गरेको थियो। ९ बजेको बिहानीमा रक्सीले मात्नुको सट्टा (प्रेरित २:१५) स्वर्गबाट पवित्र आत्मा खनिएको कारणले तिनीहरूले अचम्म तरिकाले अन्य भाषाहरू बोलिरहेका थिए

जुन् विभिन्न देशबाट आएका विभिन्न भाषा बोल्नेहरूले आआपनै भाषामा बुझ्न पुगेका थिए।

येशूले स्वर्गमा परमेश्वरको दाहिने हातमा बसेर सम्मान पाउनुभएको र पवित्र आत्मा खन्याइएको दुई घटनाको बीचमा के आफसी सम्बन्ध छ? हेर्नुहोस् प्रेरित २:३३-३६ "३३ यसैकारण परमेश्वरको दाहिने बाहुलीपट्टि उहाँ उच्च पारिनुभयो, र पिताबाट पवित्र आत्माको प्रतिज्ञा पाउनुभयो, र उहाँले यो खन्याइदिनुभएको हो, जे तपाईंहरू देख्नु र सुन्नुहुन्छ। ३४ किनकि दाऊद त स्वर्गमा चढेनन्, तर उनी आफैले भन्दछन्, 'परमप्रभुले मेरा प्रभुलाई भन्नुभयो, तिमी मेरो दाहिने हातपट्टि बस ३५ जबसम्म म तिम्रा शत्रुहरूलाई तिम्रा खुट्टाको पाउदान तुल्याउँदैन।' ३६ "त्यसैकारण इस्राएलको सारा परिवारले यो पक्का गरी जानोस्, कि येशू, जसलाई तपाईंहरूले क्रूसमा टाँगनुभयो, परमेश्वरले उहाँलाई प्रभु र ख्रीष्ट बनाउनुभयो।"

परमेश्वरको दाहिने हातमा बस्नु भनेको उहाँले आधिकारिक पद पाउनु हो । (भजन ११०:१-३)। धर्मशास्त्र बाइबललाई नै आधार मानेर पत्रुसले यो जिकिर गर्दछन् कि येशूले स्वर्गमा उच्च स्थान पाउनुभएको कारणले उहाँका अनुयायीहरूलाई उहाँले पवित्र आत्मा खन्याउनुभएको छ। त्यसको अर्थ यो होइन कि पहिला उहाँको निमित्त नभएको सम्मान अहिले पाउनु भएको होइन (यूहन्ना १:१-३, १७:५)। तर उहाँ प्रभु र मुक्तिदाता हुनुहुन्छ भनेर परमेश्वर पिताले सर्वोच्च रूपमा अनुमोदन गर्नुभएको हो । (प्रेरित २:३६)।

यस घटनाले बाइबलको अत्यन्त महत्त्वपूर्ण विषयबस्तुलाई औल्याउँछ: त्यो हो सारा जगत वा ब्रम्हाण्डमा भइरहेको असल र खराबको द्वन्द। जब सम्म येशूलाई उच्च सम्मान दिइएको थिएन तब सम्म पवित्र आत्मा पूर्णरूपमा सबै विश्वासीहरूमा आउन सक्नुभएको थिएन (यूहन्ना ७:३९) र यदि येशूले क्रूसमा विजय नपाउनुभएको भए उहाँले त्यो उच्च सम्मान पाउनुहुने थिएन (यूहन्ना १७:४,५)। अर्को अर्थमा भन्ने हो भने पवित्र आत्मा त्यो शर्तमा आउनुभएको थियो जब येशूलाई उच्च सम्मान दिइएको हुन्छ। पवित्र आत्मा आउनुको कारण नै येशूले क्रूसमा जे उपलब्धि हासिल गर्नुभयो त्यसलाई परमेश्वरले अनुमोदन गर्नुभएको विषयलाई प्रमाणित गर्दछ। त्यो मात्र होइन संसारलाई तहसनहस पार्ने यस संसारको दुष्ट शासक (यूहन्ना १२:३१) शैतानलाई हराउनुभएको थियो भनेर ती घटनाहरूले देखाउँछ।

जब यस संसारमा पापको प्रवेश भयो तब परमेश्वर छायाँमा बस्नुपरेको थियो। त्यसकारणले येशूको मृत्युको आवश्यकता थियो कि

मानिसहरूलाई पापबाट उद्धार गर्नमात्र होइन परमेश्वर को हुनुहुन्छ भनेर देखाउन र शैतान धोखेबाजी, अपराधी र बेइमान हो भनेर भन्डाफोर गर्नु पनि थियो। जब येशूले आफ्नो सेवाकार्य सुरु गर्नुभयो तब मुक्तिको युग सुरु भइसकेको थियो (लूका ४:१८-२१)। जब येशूले मानिसहरूको जीवनबाट दुष्ट आत्मा वा शैतानका मतियारहरूलाई निकाल्नुभएको थियो र मानिसहरूको पापलाई क्षमा दिनुभएको थियो तब उहाँले शैतानको कब्जाबाट मानिसहरूलाई फुटकाउनुभएको थियो। तर येशूको पूर्ण विजयचाहिँ क्रुसमा उहाँलाई दिइएको थियो। जब येशूले स्वइच्छाले प्राण त्याग गर्नुहुँदा त्यसलाई स्वर्गले अनुमोदन गर्नु तब शैतानले निर्णायक मुक्का खानु परेको थियो। अनि पवित्र आत्मा मानिसहरूमा त्यसको लागि खन्याइयो कि मानिसहरू येशूको दोस्रो आगमनको निम्ति तयार होऊन्।

५. अगोटे वा पहिलो फल

पत्रुसको सम्बोधनले मानिसहरूको हृदय छेडेको थियो। तिनीहरूमा कोहि ती मानिसहरू पनि हुनसक्थे जसले केही हप्ता अगाडि येशूलाई क्रुसमा टाँग्न माग गरेका थिए (लूका २३:१३-२५)। अब पत्रुसको मार्मिक भाषणपछि नासरथको येशू नै परमेश्वरले खटाउनुभएको मसीह हुनुहुन्छ भनेर स्वीकार गर्न पुगेपछि तिनीहरू हृदयदेखि दुःख मानेर चिच्याउँछन्: "अब हामी के गर्ने?" (प्रेरित २:३७)।

पापको क्षमाको निम्ति दुई आधारभूत आवश्यकताहरू के हुन्? हेर्नुहोस् प्रेरित २:३८ "३८ पत्रुसले तिनीहरूलाई भने, "पश्चात्ताप गर, र तिमीहरूका पाप-क्षमाको निम्ति येशू ख्रीष्टको नाउँमा तिमीहरू प्रत्येकले बप्तिस्मा लेऊ, र तिमीहरूले पवित्र आत्माको वरदान पाउनेछौं। ३९ किनकि प्रतिज्ञा तिमीहरूका निम्ति, तिमीहरूका सन्तानको निम्ति र टाढा-टाढामा रहेका सबैका निम्ति हो, प्रत्येक जसलाई प्रभु हाम्रा परमेश्वरले बोलाउनुहुन्छ।"

पश्चात्ताप गर्नु भनेको केवल बाहिरिरूपमा दुःख मान्नु वा दिक्कमान्नुमात्र नभएर आफ्नो जीवनलाई आमूल परिवर्तन गर्ने निर्णय गर्नु हो। अनि पापप्रति वाक्क भएर त्यसबाट तर्किनु हो (प्रेरित ३:१९, २६:२०)। विश्वास वा येशूमा आस्था राखेर पश्चात्ताप गर्नु परमेश्वरको वरदान हो। अरू वरदानहरू जस्तै यस वरदानलाई पनि मानिसहरूले अस्वीकार वा वेवास्ता गर्न सक्छन् (प्रेरित ५:३१-३३, २६:१९-२१, रोमी २:४)।

बप्तिस्मा दिने यूहन्नाको समयदेखि पश्चाताप बप्तिस्मासँग जोडिएको थियो (मर्कूस १:४)। त्यसको अर्थ बप्तिस्माले पश्चाताप गरेको बुझाउँदछ। यस विधिले पाप धोएको सङ्केत गर्दछ र पवित्र आत्माको छापले नैतिक रूपमा आमूल परिवर्तन भएर सुधिएको देखाउँदछ (प्रेरित २:३८, २२:१६, तितस ३:५-८सँग तुलना गर्नुहोस्)।

जो मानिसले मनदेखि पश्चाताप गरेर बप्तिस्मा लिँदछ त्यसलाई के विशेष प्रतिज्ञा दिइएको छ? हेर्नुहोस् प्रेरित २:३८, ३९ "३८ पत्रुसले तिनीहरूलाई भने, "पश्चात्ताप गर, र तिमीहरूका पाप-क्षमाको निमित्त येशू ख्रीष्टको नाउँमा तिमीहरू प्रत्येकले बप्तिस्मा लेऊ, र तिमीहरूले पवित्र आत्माको वरदान पाउनेछौ। ३९ किनकि प्रतिज्ञा तिमीहरूका निमित्त, तिमीहरूका सन्तानको निमित्त र टाढा-टाढामा रहेका सबैका निमित्त हो, प्रत्येक जसलाई प्रभु हाम्रा परमेश्वरले बोलाउनुहुन्छ।"

पेन्टिकोस्टमा सहभागी भएका मानिसहरूलाई केवल पापको क्षमामात्र प्रतिज्ञा गरिएको थिएन तर व्यक्तिगत आत्मिक विकासको निमित्त पवित्र आत्माको पूर्णता, चर्चमा सेवाकार्य गर्न सहयोग र सुसमाचार सुनाउने लक्ष्यको निमित्त खुवी। सायद सबै आशिषहरूमा त्यो आशिष सबभन्दा ठूलो हुन सक्छ, किनभने चर्च वा विश्वासीहरूको समूहको अस्तित्वको मूल कारण नै संसारका मानिसहरूलाई सुसमाचार सुनाउनु हो (१ पत्रुस २:९)। त्यसकारण त्यस बेलादेखि तिनीहरूले मुक्तिको निमित्त विश्वस्त हुन र पवित्र आत्माको शक्ति पाउने तिनीहरूलाई अवसर पाएको थियो। त्यसले गर्दा जुन लक्ष्य लिएर चर्च स्थापना गरिएको थियो त्यो लक्ष्य पूरा हुनसकोस्।

सुसमाचार सुनाउने चाहना गर्ने जो कोही व्यक्तिले आफ्ना पाप धोइएको महसुस किन गर्नुपर्छ? यदि तपाईं आफैमा मुक्तिको आशा छैन भने अरूलाई तपाईंले कुन नैतिक आधारमा सुमाचार प्रचार गर्न सक्नुहुन्छ?

उपसंहार:

थप जानकारी: पेन्टिकोस्टको दिनमा पवित्र आत्मा खनिँदा दुई महत्त्वपूर्ण निर्णायक सत्यहरू प्रकट गरिएको देखाउँछ: स्वर्गमा के भयो र संसारको पापको निमित्त येशूको बलिलाई परमेश्वर पिताले अनुमोदन गर्नुभएको। पवित्र आत्मा खनिनुले यो पनि देखाउँछ कि हामीहरूको निमित्त यस संसारमा उहाँको बलिले येशूले स्वर्गमा के गर्नुहुनेछ सो उद्घाटन भएको थियो। अचम्मको सत्यलाई प्रकट गर्न जुन चकित पार्ने घटनाहरू भयो त्यसले स्वर्ग र पृथ्वी

कसरी जोडिएको छ भनेर देखाउँछ तर यथार्थमा त्यो अहिले हामीले बुझ्न नसकिने आत्मज्ञान हो।

"येशू स्वर्गमा उत्रनुभएको घटनाले उहाँका चेला वा अनुयायीहरूलाई आशिषको प्रतिज्ञा गरिएको सङ्केत गर्दछ। जब उहाँ स्वर्गका ढोकाहरूबाट येशू पस्नुभयो तर स्वर्गदुतहरूको श्रद्धा र आदरका साथ उहाँलाई सिंहासनमा आशिन गरिएको थियो। त्यो समारोह सिद्धिनेबित्तिकै चेलाहरूको माझमा पवित्र आत्मा पूर्णरूपमा झर्नुभएको थियो र सारा अनन्तसम्म परमेश्वर पितासँग भएको महिमाले सजिनुभएको येशूले फेरि महिमा पाउनुभएको थियो। पेन्टिकोस्टमा पवित्र आत्मा खनिएर देखाइएको थियो त्यसले मुक्तिदाताले पाउने सम्मानको समारोह पूरा भएको छ भनेर स्वर्गले सूचना दिएको थियो। उहाँले नै प्रतिज्ञा गर्नुभए अनुसार जब उहाँका अनुयायीहरूलाई पवित्र आत्मा पठाइयो तब त्यसले यो देखाएको थियो कि उहाँ पुजारी र राजा भएर सारा स्वर्ग र पृथ्वीमा पाउने सबै अधिकार उहाँले पाउनुभएको छ र उहाँका जनहरूको निम्ति उहाँ अभिषिक्त व्यक्ति हुनुभएको छ।"-एलेन जी हाइट, द आक्टस् अफ आपोस्टल्स, पृ ३८, ३९ बाट रूपान्तरित।

चिन्तनमननः

- अ. पेन्टिकोस्टमा जे भयो सो अहिले पनि चर्चको जीवनमा के अनुभव गर्न अपेक्षा गर्न सकिन्छ? के दोहोरिन सक्छ र के दोहोरिन सक्दैन?
- आ. पन्ध्रसले पेन्टिकोस्टमा दिएको भाषणमा येशूको पुनरुत्थानलाई मुख्य विषयवस्तु बनाएको बारेमा सोच्नुहोस्। त्यसबेलाका यहूदीहरूले मसीह मृत्युबाट पुनरुत्थान हुन्छ भनेर कहिल्यै पनि सोचेका थिएनन्। तर येशूको पुनरुत्थान ती यहूदीहरूको निम्ति किन अचम्मित पार्ने कुरो हुन पुग्यो, सो सोच्नुहोस्? त्यसबेलाका यहूदीहरूको आत्मिक अपेक्षा भनेको आफूले विश्वास गरेका मसीहको मृत्यु थिएन। मानिसहरूले जे सिकाएतापनि वा जुन धारणा राखेतापनि हामी पनि बाइबलले जे सिकाउँछ त्यसमा हामीहरूको विश्वास आधारित हुनुपर्छ भनेर ती यहूदीहरूको अनुभवले हामीलाई कसरी सिकाउँछ?
- इ. प्रेरित २:३८ले बप्तिस्माको आवश्यकतामा जोड गर्दछ। त्यसको अर्थ के बप्तिस्मा लिनुभन्दा पहिले येशूलाई विश्वास गरेर मरेकाहरूले मुक्ति पाइँदैन भन्न खोजेको हो? तपाईं के भन्नुहुन्छ?

कथा २
दुई पास्टरहरूलाई माया गर्नु
श्रीमती ही-सुक किम, ६४ दक्षिण कोरिया

स्वास्थ्य तथा बाइबल सम्बन्धी पुस्तकहरू बेच्ने अरू दुई जनासँग म दक्षिण कोरियाको राजधानी सीउलमा घरघरमा गएर किताब बेचदै थिएँ। जाँदै गर्दा बाटोमा मैले नारा लेखिएको ठूलो कपडा झुन्ड्याएको देखें। आइतबार पालन गर्ने बाइबलका विद्यार्थीहरूलाई बाइबल अध्ययन गर्न र आत्मिक रूपमा जागन सिबिरमा आउन निमन्त्रणा त्यस कपडामा लेखिएको रहेछ। हामीले पनि त्यहाँ के हुनेरहेछ भनेर जान्न चाह्यौँ।

त्यो कपडामा आयोजकको ठेगाना लेखिएको रहेछ। त्यो ठेगाना पत्ता लगाउँदै जाँदा दक्षिण कोरियाको आइतबार पालन गर्ने सबभन्दा ठूलो चर्चको पास्टर दम्पतीहरू पो रहेछन्। तिनीहरूको ढोका ढकढक्याउन जाँदा सम्म त्यो कुरा हामीलाई थाहा थिएन।

"हामी कोरियाको पुस्तक छापाखानाबाट आएका हौँ र हामीसँग केही पढ्ने सामग्रीहरू छन्" मैले भनेँ।

पास्टरले हामीहरू सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्ट किताबखानाबाट आएको कुरा तुरन्तै थाहा पाउँदा मलाई अचम्म लाग्यो। उनले तुरन्तै सोधे, "हैन, तिमी सेभेन्थ-डे एडभेन्टिस्टहरू शनिबारको दिन किन चर्च जान्छौ?"

मैले उत्पत्तिको पुस्तकबाट सृष्टिको कथा पढेर उनलाई सुनाइदिँएँ। परमेश्वरले यस संसारलाई छ दिनमा सृष्टि गर्नुभयो र सातौँ दिन साबथमा विश्राम लिनुभयो भनेर व्याख्या गरेँ। सातौँ दिन साबथलाई परमेश्वरले पवित्र बनाउनुभएको थियो भनेर

सुनाएँ। तिनीहरूलाई बाइबल पत्राचार गर्ने पाठ दिएँ र अर्को हप्ता फर्केर आउने वचन दियोँ।

जब हामीले बाइबलबाट छलफल गर्न थाल्यौँ तब पास्टर की-जो मुनलाई बाइबलको बारेमा प्रशस्त ज्ञान भएको थाहा पाएँ। उनले कोरियाको चर्चमा ३० वर्ष पास्टरी काम गरेका रहेछन् र उनकी श्रीमतीले पनि दश वर्ष चर्चमा पाष्टरी काम गरेकी थिइन्। जब अर्को पल्ट म भेट्न गएँ त्यसबेला मैले बाइबल लर्गिन तर एलेन जी हाइटको कन्फ्लिक्ट अभ एजेज पुस्तकहरू दिएँ। ती पुस्तकहरू आकर्षित बट्टामा थिए। ती पुस्तकहरूमा *पाट्रियार्क एण्ड प्रोफेटस्*, *प्रोफेटस एण्ड किङ्गिस*, *द डिजाएर अभ एजेज र द ग्रेट कन्त्रोभर्सी* थिए। त्यसको मोल २६५ डलर थियो। मैले भने तपाईंहरूलाई सितैमा दिन सकिन्छ।

ती पास्टरले दानिएलको बारेमा विशेष चासो देखाए। त्यसको बारेमा मसँग केही किताब छ कि भनेर उनले सोधे। तब अर्को भेटमा मैले उनलाई दानिएल र प्रकाशको पुस्तकबारेमा लेखिएको टिप्पणी पुस्तक ल्याइदिएँ।

केही समयपछि ती पास्टरले मेरो मोबाइलमा एसएमएस पठाए। "मैले त जीवनभर बाइबल केवल हल्कामात्र पढिरहेको पो मैले थाहा पाएँ। के म तिमीहरूको चर्चमा आउन सक्छु?" भनेर उनले लेखे।

पास्टर हाम्रो चर्चमा आए र त्यहाँ भएको सेवाकार्यक्रमहरू उनले मन पराए। उनी केही हप्ता चर्चमा आए। अनि केही समयपछि उनी आउन छोडे। अनि तपाईं किन चर्चमा आउन छोड्नुभएको भनेर मैले फोन गरें। जहिले पनि मैले फोन गर्दा उनले अनेक बहाना बनाएर आफू बिरामी भएको वा अति व्यस्त भएको सुनाए। पछि मैले थाहा पाएँ कि उनको श्रीमतीले उनलाई

एडभेन्टिस्ट चर्चमा जान रोकेकी रहिछिन्। उनले आफ्नो श्रीमानलाई गालीगर्दै भनिन्, "तिमी त पास्टर हो। अर्कोको चर्चमा जान तिमिलार्इ लाज लाग्दैन?"। तैपनि मैले उनलाई चर्चमा आउन आग्रह गर्दै रहँ।

हाम्रो भेटभएको सातवर्षपछि मैले उक्त पास्टरलाई एडभेन्टिस्ट चर्चमा हुने स्वास्थ्य कार्यक्रममा आउन निम्तो दिएँ। उक्त कार्यक्रमको विभिन्न समयमा सहभागीहरूलाई सञ्चो बनाउने खालको विभिन्न जुसहरू दिइन्थ्यो। ती जुसहरूले मानिसहरूमा भएका विभिन्न बिषादीहरूलाई निकाली दिन्थ्यो।

जब मैले ती जुसहरूको बारेमा ती पास्टरलाई कुरा गरें तब त्यसको बारेमा आफ्नी श्रीमतीलाई भन्न मलाई अनुरोध गरे। त्यसकारण मैले उनको श्रीमतीलाई फोन गरें र श्रीमानसँग कार्यक्रममा आउन अनुरोध गरें। उनले पनि आफ्नो श्रीमानसँग आउन मञ्जुर गरिन्। उनले पहिलो पटक एडभेन्टिस्ट चर्चमा आउन केही चासो देखाएकी थिइन्।

त्यसपछि ती दम्पतिले सुसमाचार प्रचार कार्यक्रममा आउने निम्तोलाई स्वीकारे। श्रीमानलेचाहिँ हाम्रो चर्चले सिकाएको विद्यालाई मन पराए तर चर्चमा संलग्न हुने कुरामा उनले आनकानी गरिरहेका थिए। अनि उनी र उनकी श्रीमतीलाई दोस्रो सुसमाचार कार्यक्रममा आउन निम्तो दिएँ। तिनीहरू प्रत्येक दिन सुसमाचार प्रचार कार्यक्रममा आए र एक दिन तिनीहरूले मलाई भने, "हामी त तिमिहरूको सन्देशमा पग्लिरहेको जस्तो अनुभव भइरहेको छ।"

हाम्रो भेटघाट भएको आठ वर्षपछि सन् २०१७मा दुवै श्रीमान् र श्रीमतीले एडभेन्टिस्ट चर्चमा बप्तिस्मा लिए। परमेश्वरको वचन र हामीमा भएको स्वास्थ्यको सन्देशले तिनीहरूको जीवन परिवर्तन भएको थियो।

(यो कथा ही-सुक किमले आन्द्रु मेकचेस्नेलाई सुनाएका थिए)।

६४ वर्षकी ही-सुक किम हाल दक्षिण कोरियामा स्वास्थ्य र सुसमाचार सामग्री बेचन पूरै समय दिइरहेकी छिन्। अर्को अध्यायमा उनको श्रीमानको कथा पढ्नेछौं।

दक्षिण कोरियाको बारेमा थप जानकारी:

-दक्षिण कोरियामा ७१५ एडभेन्टिस्ट चर्चहरू छन्। त्यहाँ २४७१४३ एडभेन्टिस्टहरू छन्। त्यहाँको जनसंख्या ७५,९१६,००० छ। त्यसको अर्थ प्रत्येक ३०७जना कोरियनमा एक जना एडभेन्टिस्ट छन्।

-कोरियाका ५०प्रतिशतभन्दा बढी मानिसहरू कुनै संगठित चर्चमा आबद्ध भएको दाबी गर्दैनन्। त्यहाँ २८प्रतिशत मानिसहरू इसाई छन् भने १६प्रतिशत मानिसहरू बुद्ध धर्म मान्छन्।

-कोरियाको राजधानी महानगरपालिकामा दुई करोड पचास लाख मानिसहरू छन्। यो सहर विश्वको सबभन्दा ठूलो सहरहरूमध्ये तेस्रोमा पर्दछ।